

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XII. tečaj.

V Gorici, 1893.

V. zvezek.

Iz Rima.

Menda blizu vsi razni naši časniki so več ali menj obširno pisali, kako so bili avstrijski in mej njimi tudi naši slovenski romarji sprejeti pri svetem očetu papežu; odveč bi bilo in tudi prekasno, ke bi še mi teli kaj praviti o tem dogodku. Primerno se pa nam zdi ob kratkem povedati, kako so sprejeli sveti oče 27. sušca našega in dominikanskega vesoljnega poglavarja, 12. malega travna pa obilo množico — okoli 4000 — tretjerednikov in tretjerednic, ki so od raznih krajev sveta, večinoma seveda z Laškega, priromali, da počaste sv. očeta za njihovo škofovsko petdesetletnico.

Sveti oče, zavetnik (protektor) obeh redov, frančiškanskega in dominikanskega, so sprejeli vesoljna predstojnika teh redov z veliko in čisto očetovsko prijaznostjo. Vesoljni predstojnik dominikanskega reda je v svojem in tudi v imenu našega verhovnega poglavarja svetemu očetu ponižno poklonil dve svetinji, eno zlato pa eno sreberno, kovani v spomin papeževe petdesetletnice. Svetinji imate na eni strani sv. Dominika in sv. Frančiška, bratovsko se objemajoča, z napisom okoli (seveda latinskim): „Apostoljski Dominik in srafski Frančišek“. Na drugi

strani je podoba sv. očeta z napisom: „Dvojčka redova, pridigarjev in manjših bratov, svojemu zavetniku 19. svečana 1893.“ — Nato so se izročili denarni darovi, nabrani po dovoljenem načinu, nekatere knjige in druge primerne reči, kar so sveti oče vse jako prijazno sprejeli, veseleči se ljubezni in pokorščine, katero jim skazujejo redova, kaker tudi lepe bratovske edinosti, ki je mej njima; pristavili so tudi, kako so veseli, da so obema zavetnik, in sklenili z apostolskim blagoslovom, ki so ga podelili vsem pričujočim in nepričujočim bratom obeh redov. —

Tretjerednike in tretjerednice so vže lansko leto 3. majnika naš vesoljni poglavar, p. Alojzij iz Parme, povabili za petdesetletnico papeževu k romanju v Rim in Jeruzalem. Poslednje romanje se je odložilo na jesen (mesca kimavca letošnjega leta), ker se tedaj mnogi gospodje lažje otergajo od doma; v Rimu se je pa sešlo v začetku preteklega mesca, malega travna, kaker smo gori omenili, res jako lepo število tretjerednikov. 11. dan imenovanega mesca so imeli svoj vesoljni shod v cerkvi imenovani Aračeli. Pri tem shodu je vesoljni tajnik našega reda, p. Peter iz Arčepape, v imenu tretjerednikov bral neko poročilo o tretjem redu, kjer mej drugim naznanja, da ima ta red zdaj že vsaj 26 časopisov v raznih jezikih, v nemškem dva, v angleškem tri, v španskem tri, po enega v flamskem in holandskem, v francoskem štiri, v italijanskem štiri, v slovenskih tri, verhu tega še pet, ki jih izdajajo v raznih jezikih patri kapucini. Glavna misel tega poročila je bila pa ta, da naj bi tretjeredniki ne skerbili samo z molitvijo vsak za svoje zveličanje, temuč združeni naj bi se postavili zoper vse hūdo in pospeševali, kar ie dobrega, v kateri si bodi podobi. Vesoljni predstojnik našega reda pa naj bi vkrenili, kako bi se dal ta namen najbolje doseči.

Nato se je prebral odgovor p. Alojzija iz Parme, kjer naznanjajo, da so že naročili posebnemu odboru razumnih in pametnih mož, naj to reč dobro premislijo in nasvetujejo, kar se jim bo zdelo koristno. P. Alojzij niso bili sami pri shodu, ker so bili vže odešli iz Rima, da gredo v Sveto deželo in obišejo ali preiščejo tamkajšnje frančiškanske samostane. Bral je torej njih odgovor na shoda prečastiti p. Avgustin Zubac iz Hercegovine, generaljni defnitor reda in sedaj vesoljni pooblaščenec generaljnega ministra p. Alojzija.

On je torej tudi drugi dan namestu p. Alojzija peljal tre-

tjerednike h papežu in pred njimi bral v italijanskem jeziku nagovor, ki so ga že prej spisali in pripravili p. generalni minister. Ta nagovor je bil nekako tak :

„Ob tolikem veselem godovanju vse katoliške cerkve in, lahko se reče, vsega sveta, o petdesetletnici Vašega škofovskega posvečenja, tudi tretji red sv. Frančiška ni mogel molčati. Ko tolmač njih priserčnih želja sem povabil naše tretjerednike, raztresene po celem svetu, za tako srečen prigodek, naj Vam, sveti oče, očitno in slovesno izkažejo spoštovanje in podložnost v tem večnem mestu, Vašem sedežu, da se okrepčajo v Vaši priučujočnosti in po Vaši besedi in da bodo, prejemši Vaš očetovski blagoslov, vredni in pogumni nasledniki Kristusovi. Tretji red sv. Frančiška se hvaležno spominja, da je od Vas prejel novo življenje, da se torej more po velikem delu imenovati Vaša stvaritev, in zato Vam je dolžan ne samo popolne podložnosti, temuč tudi priserčno in odkritoserčno vdanost in neminljivo hvaležnost. Vi, sveti oče, ste dvojna čast tega reda, tako iz rečenih vzrokov, kaker tudi, ker ste sami vpisani v tretji red. — Včeraj me je ta red zbran v naši veliki cerkvi Aračeli, vprašal po načinu, kako vstrezati Vašim visokim in plemenitim nameram, ker je Vaša Svetost s tako gorkimi in zgovornimi besedami priporočila vsem, naj se zbero pod njegovo slavno zastavo. In Vaša beseda je imela velikanski vspeh; tretji red se je neizmerno pomnožil v številu in pridobil mnogo imen, slavnih po svetem, delavnem in kerščanskem življenju. Zdaj ostane le še, da se doverši, kar se je dobro začelo, vredivši v mogočno edinost v delavnosti mnoge zbrane moči. In tega ne moremo in ne znamo bolje začeti, kaker da prejmemo iz častitljivih ust Vaše Svetosti besedico oserčevanja in blagoslov, ki ima biti znamenje nove zmage za sveto cerkev. Na to kleče, sveti oče, pred Vašimi nogami sè vsemi omenjenimi Vašimi in mojimi sinovi prošim apostolskega blagoslova.“ —

Sveti oče so odgovorili nekako s takimi besedami :

„Dragi sinovi!

Spomini in nade enako sladke se nam zbujaajo, ko sprejemljemo vdanost in voščila celega tretjega reda svetega Frančiška, ki je na povabilo vesoljnega predstojnika manjših bratov z izbranim odposlanstvom izmej vseh narodov nam hotel pomnožiti veselje škofovske petdesetletnice. Od mladih nog nas je prevzelo pobožno nagnenje do serafina asiškega; pozneje smo se vpisali

mej njegove otroke v 3. red; dostikrat smo romali k njegovim znamenitim svetiščem; dvakrat smo se mudili na sveti gori Aljverniji, kjer smo okušali neizrekljive duhovne sladkosti; posebno pa nam je Bog dal z apostoljsko veljavo oživiti in okrepčati imenovani red: vsi ti veseli spomini navdajajo našo dušo s svetoradostjo. V resnici smo vedno spoznavali v le-tej vstanki enega najkrepkejših pomočkov, ki nam jih podaja previdnost božja, da se more kristijan, akoravno v sredi mej svetom živeč, obvarovati njegove pokvarjenosti in v svojem stanu z nekako popolnostjo zverševati evangelijske zapovedi. Ko takega ravno poterjujejo tretji red vspehi, ketere je dosegel ob časih ne zelo različnih od naših. Zato smo porabili srečni dogodek sedme stoletnice rojstva slavnega očaka, da spodbudimo verne, naj bi se radovoljno vpisali v to sveto vojsko, ketere dragocene koristi smo tudi razložili, in da olajšamo zveršitev in koristnišo naredimo, je bila naša skerb, da smo omečili prvotno ostrost tretjega reda in vodilo v neketerih rečeh spremenili po spremenjenih potrebah sedanjega časa. In Bog je obilo blagoslovil naše namere in zdaj se nam veseli duša, da more njemu darovati lepo množino sadov, ki so dozoreli po vseh krajih v preteklih desetih letih, kterih sadov ste priče, o ljubljeni sinovi, in plemenitea del vi sami. — In tu se nam smejljajo jako vesele nade; zakaj koliker bolj zagrizeno divjajo sovražniki zoper Kristusa, da izpulijo iz serc zapovedi njegovega božjega evangelija, toliko bolj ima rasti delo tretjega reda v slavo Kristusovo in v korist človeštvu. In zaterdno ne more prevariti taka nada, ako bodo tretjeredniki od nas v imenu božjem vnovič blagoslovljeni s zmirom večo zvestobo si prizadevali v sebi vpodobiti izvrstni evangelijski dun sv. Frančiška Asiškega tako glede zatajevanja, po čemer se tretji red imenuje tudi red pokore, kaker glede molitve, ki je njegovo življenje, in naposled v ljubezni do Boga in do bližnjega, ki je njegovo dopolnjenje. — Vi povsemtem omenjate načine, „kako vrediti v mogočno edinost v delavnosti množe moči zbrane iz cellega reda,“ in mi Vas zagotavljamo, da bo delavnost reda v resnici mogočna in silno vspešna, ako bodo njegovi udje vsaki na svojem mestu in primerno duhu, ki smo ga označili, tekmovali, sami v sebi lepo spodbujenje dajati; saj dobro veste, kako je bila najzgovorniša in najrodovitniša pridiga serafinskega očeta njegov svet i z g l e d. Tako naj on v nebesih blagovoljno prosi, da se njegov tretji red dan na dan lepše razcvete in blagodejno

razširi dišavo kerščanskih čednosti. S to željo odgovarjajoč na voščila Vaše otročje ydanosti, kličemo nad Vas, ljubljeni sin, ki ko generalni minister vladate red manjših bratov, in nad vse predstojnike in brate tretjega reda pričujejoče in nepričujejoče, kličemo mir Gospodov z apostoljskim blagoslovom.“ —

Nato so sprejeli sv. oče najprej voditelje raznih delov, ki jih je bilo okoli tri sto, in potem vse ostale, skupaj okoli 4000 oseb, ki so v lepem redu šli mimo papeža poljubljajoč jim roko. Proti poldne so se sv. oče nekoliko odtegnili, da se počijejo in okrepcajo; okoli poldne so potem nadalje začeli sprejemati. In zdaj so se dali nesti v odperti nosilnici semtertja ter so se lepo prijazno pogovarjali zdaj s tem zdaj z onim oddelkom tretjerednikov, ki so se zaporedoma zgrinjali okoli njih. Nemogoče je popisati, s kakim veseljem na obrazu so ti pobožni kristijani odhajali izpred obličja sv. očeta, vtisnivši si globoko v serce njih besede polne očetovske ljubezni in skerblijivosti.

Sprejem se je začel kmalu po deveti uri zjutraj ter se je raztegnil noter čez dve popoldne.

Vesoljni pooblaščenec, p Avguštin Zubac (po naše: Zobec) je pri tej priliki prosil svetega očeta za se, za vse provincijalje in gvardijane našega reda, za komisarje in voditelje tretjega reda in tudi za spovednike redovnic, ki so pod našo duhovno oblastjo, da smejo svojim občinam enkrat podeliti apostoljski blagoslov. Sveti oče so radi priterdili ter iz serca dali prošeno pooblaščenje.

Življenje sv. Paškalka Bajlona.

(P. F. H.)

8. poglavje.

O ljubezni sv. Paškalka do Boga in bližnjega.

Ljubezen sv. Paškalka do Boga je bila prava serafinska in tako goreča, da ni mogel tega nebeškega ognja zapertega in skritega v svojem serci ohraniti. Vedno je zdihoval v tej veliki ljubezni po neskončni dobroti in jo razodeval v nenasitljivi hvali in češčenju svojega Stvarnika. Iz te njegove velike ljubezni je tudi izviralo njegovo hrepenenje, da bi mogel kaj terpeti za Boga.

Ljubezen do Boga je bila v serci sv. Paškalja tako globoko vkoreninjena, da je neomadeževano ohranil od svojih otročjih let do zadnjega izdihljeja svojega življenja in ostal vedno tako terdno in stanovitno združen z Bogom, da ni nigdar v svojem življenji omadeževal svojega serca s kakim smertnim grehom. Še več! V vsem svojim dejanji in nehanji je bil tako previden in bogaboječ, da na njem ni bilo zapaziti niti majhnega ali odpustljivega greha.

Ne bom tukaj omenjal njegove serafinske ljubezni do najsvetejšega zakramenta sv. Rešnjega Telesa, do najsvetejšega imena Jezusovega, do sv. križa in terpljenja Kristusovega, ker bo o tem pozneje bolj obširno govorjenje.

Iz te globoke korenine božje ljubezni je v serafinskem serci sv. Paškalja pognala enake mladike tudi ljubezen do bližnjega, ki jo je vedno kazal s tem, da je skerbil za zveličanje duš svojega bližnjega in mu storil dobro, kjerkoli je mogel. — Če tudi je bil Paškalj le priprost, nenčen brat, spreobernal je vendar s svojimi prepričevalnimi in duhovitimi besedami marisiketerrega grešnika, poravnal sovraštva posebno v Murciji in Valenciji. V Viljiregali je s svojimi zgovornostjo in svojim priprostim vedenjem spreobernal nekega terdovratnega francoskega krivoverca, da se je odpovedal svojim zmotam in vernil v naročje katoliške cerkve. Posebno je opominjal redovne pridigarje naj bolj s ponižnim apostolskim duhom, kaker pa z umetnimi govori in izbranimi in lepimi besedami zatirajo pregrešne navade, strasti in hudobije. Mnogi so slušali sv. moža, in so s tem tudi najboljše vspehe dosegli.

Paškalj je imel navado reči: „Človek, ki hoče doseči večno zveličanje, mora te-le tri reči zvesto spolnovati: do Boga mora imeti otroško, do svojega bližnjega materino in do samega sebe sodnikovo serce.“

Kaj lepo je ta nauk naš svetnik tudi v djanji spolnoval. Da je imel do Boga otroško serce, nam kaže njegovo veliko zaupanje na Boga. Da je imel sam do sebe serce ostrega sodnika, spričuje njegovo ostro in spokorno življenje. Da je imel pa do bližnjega materino serce, to nam kažejo dogodki, katere smo deloma že omenili, deloma jih bomo tu.

Nigdar ni mogel terpeti, da bi kedo v pričo njega o bližnjem slabo govoril. Zato je tako govorjenje precej, če tudi modro in previdno, vstavil. Ravno tako ni mogel terpeti, če je ke-

do bližnjemu oponašal njegove natorne napake in slabosti. Takemu je rekel, naj tem bolj hvali Boga, da ga je obvaroval pred tistimi slabostmi in napakami

Njegova ljubezen in vsmiljenje do bližnjega je bilo nenasitljivo. Zato so mu tudi pogostokrat očitali, da je zapravljivec in bi rad vse razdal. V samostanu v Valenciji je brat nabral potrebnega kruha za samostansko družino. Paškalj je bil v tistem samostanu takrat vratar. Ker je prišlo veliko vbozih kruha prosit, je vzel za družino nabran kruh in ga razdelil mej vboge. Opoldne hoče dotični brat razdeliti kruh mej samostansko družino, pa najde prazno pletarico. Precej si misli, da je Paškalj vzel kruh za vboge; berž teče in res najde pri samostanskih vratih v pletarici še nekaj koščkov. Hudo ozmerja brata Paškallja, vzame kruh ter mu veli, naj gre z njim. Jezno hiti h gvardijanu in zateži z ostrimi besedami brata Paškallja, da se je derznil razdeliti mej vboge kruh, ki ga je on nabral za brate. Predstojnik je bil moder, previden in pobožen mož. Mirno pravi na to tožbo samo to: „Kaj morem za to, da je brat Paškalj svetnik?“

Ko Paškalj to sliši, postane zelo žalosten, ker ni mogel slišati svoje hvale. Hitro zgrabi košarico s kruhom in hiti v obednico in razdeli kruh bratom. In glej, božjo dobroto! V rokah služabnika božjega so se tisti koščki kruha tako pomnožili, da je bilo za vse dovolj in ga je še ostalo mnogo. Tako je bil brat osramočen, ker je videl čudež s svojimi očmi in moral spoznati svetost Paškalljevo.

Ker je bila ljubezen in vsmiljenost do vbozih v Paškalljevem sercu nenasitljiva in se je mnogim zdelo, da je celo preradodaren, zato se je tudi prigođilo, da mu je celo neketeri predstojnik prepovedal milošćino dajati vbozim. Tako je storil predstojnik v Viljaregali. Na to pa je bil Paškalj tako žalosten, da se ni dal potolažiti, dokler mu ni bilo zopet dovoljeno. milošćino deliti. — Skerbno je shranil vsaki košček kruha in druge jedi, ki so ostale, da je imel vbožcem kaj dati. Keder ni mogel družega dobiti, je vzel lonec vode in noter vlil nekaj olja ter postavil k ognju, da zevre. Neki brat, ki je to videl, reče služabniku božjemu: „Brat Paškalj, to ne bo kaj prida jed!“ „Zakaj ne?“ odgovori Paškalj; „zdaj sem storil jaz to svoje, upam pa, da bo Bog storil tudi to svoje, in potem bo gotovo dobra jed.“

Pozneje pokusi brat tisto jed in jako se začudi, ko vidi, kako je tečna in okusna, da boljše nigdar ni še jedel.

Kedar Paškalj v kuhinji ali drugod ni prav nič našel, kar bi mogel dati vbozim, je šel na vert, natergal cvetlic, povezal v šopke in hitel ž njimi pred vrata h vbožcem. In veselega serca jih je razdelil, rekši, naj bodo zdaj s tem zadovoljni, ker nima družega. Ko mu ljubi Bog pošlje kaj boljšega, jim bode z boljšim postregel. Vbogi so vzeli cvetlice veselo in zadovoljno, kakor bi jim bil postregel z najboljšimi jedmi.

S takimi in podobnimi deli je zverševal božji služabnik svojo veliko ljubezen do Boga in bližnjega ter tako dokazal, da je pravi sin in posnemovavec svojega od ljubezni gorečega očeta sv. Frančiška.

9. poglavje.

O pokorščini in evangelijskem vboštvu sv. Paškalja.

Sv. Paškalj je položil ko temeljni kamen evangelijskega življenja pokorščino v svoje serce in se na tej podlagi vzdigoval vedno višje v popolnosti redovnega življenja.

Včasih je moral v samostanu, v katerem je živel, dve ali tri službe ob enem opravljati. Ko so ga vprašali, kako more vse to opraviti, je odgovoril le: „Sveta pokorščina mi daje moč.“

V samostanu sv. Janeza v Riberi je opravljal ob enem posel vertnarja in vratarja. Ker je bil samostan velik, je imel čez glavo dela. Provincijalj mu da na izbiro, naj si izvoli kak drugi samostan, ali pa ostane v tem. Paškalj se za to lepo zahvali in pravi, da na ta način neče ostati tukaj, niti iti v drugi samostan. Ostal bo tam ali šel tja, kamer mu bo pokorščina velela.

Enkrat je imel Paškalj predstojnika, ki ni bil ž njim nič kaj zadovoljen. Neki brat to zapazi in mu reče, naj prosi, da bo premeščen v drugi kraj, kjer bo bolj mirno in zadovoljno živel. Ta mu pa odgovori: „Če imam predstojnika, ki mi ni všeč, imam ga iz pokorščine. Če si pa prizadevam, da dobim takega, ki mi je všeč, živim po svoji volji. S tem si stanja ne zboljšam, marveč seslabšam.“

Pokorščina je bila Paškalju nad vse druge čednosti in

pobožnosti. Enkrat se je postil ob kruhu in vodi. Predstojnik ga hoče poskusiti, če bo slušal. Zato mu pošlje rib, naj jih je. Paškalj jih z veseljem je. Ko se mu drugi bratje čudijo, jim reče naravnost: „Pobožnosti in zatajevanja se morajo podvreči pokorščini“.

Keder so imeli drugi bratje dovoljenje, da se smejo nedolžno kratkočasiti, kaker je po samostanih navada, je šel Paškalj z dovoljenjem svojega predstojnika navadno svoje pobožnosti opravljat. Necega zimskega večera so se bratje gredli pri ognjišči v kuhinji, ker v tistih krajih nimajo peči, kaker so pri nas v navadi. Predstojnik reče Paškalju, naj tudi on ostane pri njih. In ostal je kaker so mu veleli, dasiravno bi bil raje šel opravljat svoje pobožnosti. Naenkrat pa se zamakne in jame zdihovati; njegovo telo se vzdigne od tal, da plava po zraku, kaker bi ga duša hotela potegniti v nebo. Vsi osterme pri tej prikazni. Ko predstojnik zapazi, mu reče, naj bo miren in tiho. Pri tej priči se zgrudi brez zavesti na tla, da so ga morali nesti v njegovo celico. Tako je bil Paškalj pokoren tudi v zamaknjenju.

O njegovem popotovanji iz pokorščine na Francosko in druge kraje je bilo vže govorjenje, kaker tudi o nevarnostih, ki jih je moral prestati.

Pokorščina je bila Paškalju tako sveta, da jo je celo še po smerti skazoval. To je skusil p. Mihael iz Viljaroze, ki je bil gvardijan v Viljaregali. Njegov stric Friderik je bil kanonik v tem mestu. Enkrat je pridigoval v samostanski cerkvi in obiskal tudi grob našega svetnika. Mej drugimi čudeži, ki so se godili na grobu je bil tudi ta, da so ob gotovih prilikah slišali neko terkanje v grobu. Kanonik ni hotel verjeti, da svetnik res v grobu terka. Gvardijan mu je hotel to dvojbo vzeti; zato reče mertvemu služabniku božjemu: „Paškalj, ne smel bi se derzniti, da ti po smerti zapovedujem; da odvezam temu gospodu vsako dvojbo, pa ti pravim kot predstojnik tega kraja, da se daj slišati, kaker imaš semtertja navado.“ In glej čudo! Mertvo truplo jame v grobu terkati, da je bilo slišati po vsi cerkvi. Na to je zginila tistemu gospodu vsa dvojba o tem čudeži ter ga je pozneje pogostokrat drugim pripovedoval sè solzami v očeh.

Zopet drugikrat je omenjeni gvardijan maševal na altarju sv. Paškalja. Mej sv. mašo pride v cerkev vojvoda iz Askale sè svojim spremstvom, da obiščejo grob sv. Paškalja in ga počaste. Delali so pa tolik ropot, da so mašnika pri altarji motili. Zato

se zateče v tihi molitvi k svetniku in ga prosi, naj naredi mir v cerkvi s terkanjem v grobu. In res prične mertvo truplo v grobu terkati, da vse po cerkvi vmolkne in je mogel mašnik nemočen opraviti sveto opravilo.

Duha evangelijskega vboštva se je sv. Paškali, rekel bi, nasesal vže na materinih persih. Njegova mati je imela, ko ga je še pod srcem nosila, toliko ljabezen in usmiljenje do vbozih, da so se jej vsi čudili in jo pogostokrat zavoljo tega imenovali zapravljičko.

Ko je mladi Paškali h pameti prišel, je bil v očetovi hiši zadovoljen z najslabšim in naj pičlišim. Ko mu je pozneje ponujal bogati gospod Garsija lepo dediščno, jo je odklonil iz ljubezni do vboštva, kaker smo vže povedali.

Ko je stopil v red, ni hotel nigdar nositi novega habita. Njegova obleka je bila vedno vsa zakerpana, da se ogne vsaki nečimernosti. Tudi je bila tako ozka, da ga je ovirala v hoji. Menil je, da ga bo v taki slabi obleki svet bolj zaničeval. Neki njegov predstojnik ni pustil, da bi tako staro in zakerpano obleko nosil; zato mu veli, naj obleče novo. Paškali sluša. Ali v novi obleki ga je bilo tako sram, da si ni upal nikomer pred oči, dokler ni nanjo prišel nekaj starih kerp.

Enkrat zapazi Paškali, da manjka enemu bratov za redovno obleko nekaj sukna. Ne pomišlja se dolgo; hitro izreže iz svojo nove obleke potrebne kosce in jih da bratu, sam si pa sê starimi kerpami zašije svojo obleko. Največe veselje mu je bilo, če so ga zavoljo tega ljudje zasmehovali in zaničevali.

Njegova spodnja obleka je bila iz tako terdega in debelega sukna, da je sama od sebe na tleh po konci stala, kaker da bi bila lesena. To spokorno obleko je nosil neprenehoma celih osemnajst let. Da bi je pa nihče ne videl, keder jo je opral, jo je oblekel precej še popolnoma mokro.

Ravno tako priprosta je bila njegova celica. Izbral si je navadno najbolj ozko in temno. V njej ni bilo videti druge oprave, kaker lesen križ, podobo Matere božje, staro na pol polomljeno mizico in bruno, ki mu je bilo za stol in ob enem tudi za zglatje. Postelja so mu bila terda tla, na ketera je pogrinal preprogo iz bičja. Poleg tega je imel v svoji celici nekaj papirja, na katerega je pisal svoje knjige o duhovnih vajah, ki nam jih je zapustil, kaker o molitvi, premišljevanji i. t. d.

Njegova jed in pijača je bila jako slaba; zadovoljil se je

prav z malim. Navadno je jedel od kruha le drobtinice, ki so v košarici ali vreči ostale. Veči del leta se je postil ob vodi in suhem kruhu, poleg tega je zavžil le še malo sočivja.

Če je bil v takem samostanu cerkovnik, je pazil, da je sveče koliker mogoče ščedel (šparal). Zato jih ni pustil brez potrebe goreti; tudi svetilnice je prižigal le s tenkimi suhimi treskami ali pa s slamo. Novih reči ni rabil, dokler je mogel s starimi izhajati. Zato je tudi vedno opominjal brate, naj se ogibljejo vsake obilnosti in bodo v vsej rečeh varčni, kaker zahteva evangelijsko vboštvo, ki so ga Bogu obljubili. Enkrat je zavernil nekega sobrata, ki je iz neprevidnosti izlil nekaj olja. Brat, mu je rekel, ne bodi zapravljev z miloščino; pomisli, da smo vbogi. Z eno besedo, ljubezen našega svetnika do evangelijskega vboštva je bila tako popolna, da se je rad odrekel vsem unanjim in telesnim zložnostim, pa tudi notranjim tolažbam in vsemu, kar čutom vgaja, iz ljubezni do Jezusa, ki je tudi vbog postal zavoljo nas.

10. poglavje.

O ljubezni sv. Paškalja do sv. čistosti.

Ljubezen do devištva in sv. čistosti je božjega služabnika tako navdajala, da jo je vse svoje življenje ohranil neoskrunjeno. Zato se je vže kot majhen pastirček skerbneje ko strupene kače ogibal nesramnega in pohujšljivega govorjenja svojih tovarišev. Ko so enkrat hoteli neko nesramnico pripeljati s seboj na pašnik, jim je zažugal, da jo bo s kamenjem nagnal, in tako je vbrani njih namen. Ko je pozneje v red stopil, je skerbel še tem bolj, da ohrani neoskrunjen ta biser; zato je zatajeval svoje telo z vedno molitvijo, s postom, bičanjem, spokornim pasom in drugimi spokornimi deli.

Vse njegovo življenje je bilo nepretergano bojevanje duha z mesom. Nič ni bilo Paškalju bolj na skerbi, kaker da ohrani čistost duše in telesa neoskrunjeno. Pisavec njegovega življenja p. Krištof Arta pravi: „Ni dvojbe, da je ta božji služabnik prvo nedolžnost, ki jo je prejel pri sv. kerstu, ohranil po posebnem božjem varstvu s svojo čujočnostjo in marljivostjo neoskrunjeno vse svoje življenje noter do smerti.“

Če tudi je nad vse ostro in spokorno živel je vzbujal ven-

der v njem hudobni duh meseno poželenje. Pa čisti in spokorni redovnik ga je vsakikrat pogumno zadušil in skušnjavca slavno zmagal.

Enkrat mu je hudobni duh prav živo v domišljiji pred oči postavil neko žensko osebo, katero je enekrati videl, ter zbudil v njem toliko poželenje do nje, da ni mogel božji služabnik te hude skušnjave premagati niti s postom in molitvijo niti z drugimi spokornimi deli. Goreče moli, joka in zdihuje h Bogu iz globočine serca proseč naj ga vendar reši te skušnjave. Pa vse molitve in vsa zdihovanja nič ne pomagajo. Ves otožen in zamišljen hodi okoli po samostanu in samostanskem vertu. V takem stanu sreča svojega provincijalja p. Petra iz Sena. Ko vidi ta Paškalja vsega otožnega in zamišljenega, ga vpraša, kaj mu je, da je tako žalosten. Božji služabnik mu odgovori: „Častiti oče, hudobni duh me nadleguje s tako hudimi skušnjavami mesa, da jim ne morem več zoperstati; sklenil sem to očitno po vsem samostanu naznani in svojo slabost pred vsemi spoznati. — P. provincijalj ga ljubeznjivo potolaži in mu reče: Brat Paškalj, nikar ne bodi žalosten in maloserčen zavoljo tega! Pomisli le to, da je imel sv. apostelj Pavel tudi take skušnjave, pa jih je premagal z božjo pomočjo“. Te besede so božjega služabnika tako potolažile da se je še dalje stanovitno bojeval, dokler jih ni z božjo pomočjo premagal.

Zopet drugikrat ga je peklenški sovražnik z drugo, jako hudo in zvito skušnjo napadel. Vzbuja mu je prav živo v domišljiji razne nespodobne podobe o neki lepi ženski osebi, katero je Paškalj dobro poznal. Da bi pa tem lažje premagal nedolžno serce božjega služabnika, je vzbudil tudi v serci te osebe hudo meseno poželenje do božjega služabnika. Res se da premagati od hude strasti; obleče se prav gizdavo in odpravi proti samostanu ob času, ko drugi bratje počivajo, le Paškalj sam navadno v cerkvi moli. Ko pride do vrat, pozvoni. Ker je bil Paškalj vratar in je ravno v cerkvi molil in Boga goreče prosil, naj ga reši te hude skušnjave, gre na večkratno zvonjenje gledat, kedo zvoni, ne sluteč nič hudega. Kako se prestraši, ko odpre vrata in zagleda pred seboj osebo, katero mu je hudobni duh tako živo v domišljiji pred oči stavil. Ko prederzna oseba zagleda Paškalja, ga objame in začne poljubovati. Božji služabnik se ves osupnjen sè silo izterga iz rok nečistnice, zapre jej pred nosom vrata in zbeži. Spomni se besed sv. Hijeronima,

ki je imel navado reči: „V boji z mesom je v begu edina pomoč in zmaga.“

Takih in enakih zmag zoper duha nečistosti je mnogo dosegel ta božji služabnik z božjo pomočjo. Pomagal je pa tudi drugim v takem boju h zmagi s svojo molitvijo in priprošnjo. Pisavci njegovega življenja spričujejo, da je prejel od Boga zavoljo svoje angeljske nedolžnosti poseben dar, v življenji in po smerti obvarovati druge skušnjave mesa.

Tega se je prepričal neki sobrat, ki je z njim živel v istem samostanu. Mnogokrat so ga nečiste skušnjave hudo nadlegovale; zavoljo tega je postal zelo žalosten in nemiren. Oberne se do Paškalka in ga prosi, naj on zanj moli, da bo rešen te nadloge. Paškalk stori, kaker ga je brat prosil. In glej, redovnik je bil pri tej priči rešen teh skušnjav, pa ga tudi pozneje niso več nadlegovale.

To je skusil Didak Aracil, meščan v Montfortu, tudi po smerti sv. Paškalka. Skozi deset let so ga nadlegovale hude skušnjave. Delale so ga zelo nemirnega in otožnega. Omenjeni gospod pa je bil prijatelj sv. Paškalka, in ga je zelo spoštoval kot svetnika, ko je še živel. Ker je dobro vedel, da že vživa nebeško slavo, in je tolikim pomagal, ki so se k njemu zatekli, oberne se poln zaupanja do svojega nekedanjega prijatelja v goreči molitvi, naj ga reši teh hudih skušnjav. In res, nekedanji prijatelj mu sprosi še večo milost, kaker ga je prosil. Hipoma je bil rešen teh skušnjav, pa ga tudi niso več nadlegovale v njegovem življenju. To je imel za velik čudež, keterega je pripisoval svojemu prijatelju sv. Paškalku.

Znamenito je tudi to, kar pripovedujejo pisavci njegovega življenja, da so ostali nestrohnjeni tisti deli njegove obleke, ki so pokrivali njegovo deviško truplo dve leti v grobu, če tudi je bilo truplo po takratni navadi z apnom na debelo potreseno. Brez dvojbe je Bog dopustil to v dokaz njegove deviške čistosti

Vaja v veri.

V naših za sv. vero tako slabih časih, je jako koristno, da se človek vterdi v veri po zgledu svetnikov ali svetnic božjih. Eden najlepših in najspodbudljiviših takih zgledov imamo v življenju sv. Ivane Frančiške, grofinje Šantaljske. Žlahtna grofinja je vkazala, ko je še mej svetom živela, da naj se navadijo njeni hlapci, kateri so imeli bolji glas, peti „Verujem“ ali „Kredo“, kaker se poje pri sv. maši; in oh, gdo bi mogel popisati njeno veselje, keder jih je slišala peti pri sv. daritvi! Po grofovi smerti je postala nuna reda Obiskovanja Marijinega, in je naravno napredovala tudi v čednosti vere. Večkrat je o prostih urah pela „Kredo“, ali sama, ali pa tudi v družbi. Jako je častila sv. marternike prvih časov, kateri so prelili svojo kri za sv. vero. Njih godove je praznovala vedno z velikim veseljem in serčno pobožnostjo. Ob takih prilikah so govorile nune: „To je svetnik naše Matere“. Prav z neko sveto strastjo je brala njih življenje, in večkrat tudi ponavljala.

Prekrasno pesem sv. Tomaža Akvinskega „Molim te ponižno“, je znala iz glave, in jo večkrat molila. Učila jo je tudi nune, ter jim rekla, da vsakikrat, keder jo moli, ponavlja besede: „Verujem, kar je rekel božji Sin.“

Dokler je še mej svetom živela, je večkrat vsa zamaknjena vskliknila: „Vidim sok grozdja, in verujem da je kri Jagnjeta božjega. Kruh pokušam, in verujem da je pravo meso mojega Zveličarja!“ Ko se je pa postavila pod vodstvo sv. Frančiška Saleškega in postala nuna, jo je on učil, da naj se vadi v veri s krajšimi zdihljeji, kar je tudi potem delala.

Vsaki dan je pri sv. maši po evangeliju molila „Konfiteor“ in „Kredo“. Neki dan je to pravila nunam, in pri tem vskliknila: „O moj Bog, kaj se me pred Tabo tako ponižujemo, keder nismo vredne pričati svojo vero pred trinogi!“ Storila je tudi enkrat za zmirom namen, da keder bo pogledala sv. razpelo, naj bo tisti pogled djanje vere, podoben stotnikovemu, kateri je terkal na persi in rekel: „V resnici je ta človek Sin božji.“

Na skrivnem je pravila neki pobožni osebi, da ji je Bog še mej svetom jako razsvetlil um, in da ji je rekel, da je popolnost našega uma taka, kakeršno je ponižanje in podložnost naša.

proti skrivnostim sv. vere. Tudi ji niso dopadale pridige, v katerih se je dokazavala resnica sv. vere z natornimi dekazi, rekoč, da verna duša mora biti zadovoljna se samo tem dokazom, da je namreč Bog razodel svoji Cerkvi, vse kar je potrebno verovati. Tudi ni rada poslušala branja čudežev, kateri so se godili v dokaz verskih resnic. V tem je bila enaka sv. Ludoviku patronu tretjega reda, keterega so enkrat klicali, da naj gre gledat čudež, kateri se godi mej sv. mašo. Ali on ni hotel iti rekoč, da njemu ni potreba čudežev, da veruje, naj gre tisti, kateri ne veruje

Sv. Frančiški je tako dopadalo premišljevanje o neizmerni milosti božji, po kateri smo sinovi prave Cerkve, da je prva dva dni duhovnih vaj zmirom o nji premišljevala. Sv. Pismo je rada brala ali najbolj so ji dopadale bukve „Djanj aposteljnov“, v katerih se opisuje vstanovljenje sv. Cerkvé. Keder je slišala, da je njen sin vmerl v vojski za sv. vero katoliško, je vzdignila svoje mokre oči h Bogu, in rekla: „Dovoli mi o Gospod, dovoli mi, da spregovorim. da me neha moja žalost. In kaj ti bom rekla, o moj Bog? Zahvalim te za veliko čast, da je moj sin vmerl za sv. katoliško Vero!“ Na to vzame v roke sv. križ: „Z veliko vdanostjo, sprejemem ta vdarec, o moj ljubi Zveličar, in te prosim, da vzemi mojega sinu, v naročje tvoje miloserčnosti.“ „Ti moj ljubi sin, pa, oh kako si srečen, da si zapečatil svojo vero s svojo kervjo; tudi jaz sem zato srečna, in hvalim Boga da sem tvoja mati.“

Oživimo tudi mi večkrat vero v sebi, in prosimo Boga, naj nam ohrani ta neprecenjani dar! Zahvalimo se mu vsaki dan, za to veliko dobroto, da smo se namreč rodili v sv. katoliški veri, edini pravi, ter da naj nam da tudi milost, da ostanemo v nji stanovitni do smerti. Prosimo pa to milost ne samo za se, temuč tudi za naše brate in sestre, v katerih vera peša. Spominimo se večkrat, ako ne bomo goreči v veri, da nam jo bo Bog vzal, kar se je žalibog vže v toliko deželah zgodilo, kaker nas uči cerkvena zgodovina Bog nas obvaruj mlačnosti v sv. veri!

P. H. R.

P. Leopold iz Gajik, nov blaženik iz frančiškanskega reda.

Ob priložnosti slovesnega praznovanja svoje škofijske petdesetletnice so sv. oče Leon XIII. prišteli mej blažene tudi častitljivega služabnika božjega, Leopolda iz Gajik. Za naše častite bravece naj povzamemo nekoliko iz njegovega življenja po dekretu, ki so ga za to priložnost izdali sveti oče.

Rojen je bil 30. oktobra 1732 v Gajikah, nekem teržiču v Umbriji na Laškem, škofije Perudžijske, kjer so bili sedanji papež za škofa od leta 1846 do 1877. Stariši njegovi so bili bogati, toda le na čednostih, krepostih, ne pa na posvetnem premoženji. Pri svetem kerstu so mu dali ime Janez.

Deček Janezek je bil zelo vboglјiv, rad je opravljal zadnja, nizka dela, izogibal se kratkočasovanju, rad hodil v cerkev, bil vesel, če so se duhovniki z njim pogovarjali, in se sploh tako obnašal, da se mu je vsakedo čudil, kedor ga je koli videl. Za sveto življenje si je od dne do dne vedno bolj prizadeval, posebno s tem, da je zelo rad bral pobožne bukve in pogostoma hodil k svetemu obhajilu.

Ker mu je večno zveličanje vedno na misli, meni, da ga za to ni boljšega pripomočka, kaker da vstopi v frančiškanski red, ki je že zredil toliko svetnikov. Le neradi in sè solznimi očmi mu v to privolijo ljubi stariši. Radi bi si ga bili prideržali doma, ker jim je bil zaradi lepih lastnosti in modrega vedenja najboljša tolažba. Le, ker so prepričani, da ga je Bog za kaj višjega odmenil, ga prepuste Gospodu. Na svetega Jožefa dan sprejme osemnajstletni mladenič redovno obleko svetega Frančiška, v svoje največe veselje. Pri tej priložnosti mu dajo samostansko ime Leopold. To je bilo ravno tistega leta, ko je vmerl sveti Leonard Portomavriški, posebni pospeševavec svetega križevega pota. Pač je bilo to naključje božja volja, da bi po Leopoldu tudi še na dalje oživel in živel obilno zasluženje takega moža, ki je bil svetla luč ravno tega reda. Pa tudi Leopold sam si je svetega Leonarda zbral za zgled, katerega hoče prav posebno posnemati.

Čuda ni toraj, da je bil tudi v redu hiter njegov napredek v čednostih in popolnosti, kar se je pokazalo precej prvo leto

v samostanu. Postave domačega zavoda natančno spolnjuje, vesel zveršuje najbolj poniževalna opravila, vestno opravlja svoje verske in redovne dolžnosti. Zato se pa tudi koj vsakemu prikupe, posebno pa predstojnikom. Ko mu poteče prvo leto samostanskega življenja, leto poskušnje ali novicijat, se marljivo poprime zopet šolskih nauk, ki so bili potrebni za njegov poklic in prihodnjo službo. Tudi tu tako berzo napreduje, da ga po preteklih petih letih odbero za redovnega mašnika. Ko se mu približa srečni dan njegove nove maše, ga tako prevzame duhovno veselje, da pozabi na vse posvetno in ga je videti, kaker bi že tu vžival nebeško veselje.

Novomašniku izroče predstojniki precej redovno šolo, kjer naj poučuje samostanske mladeniče, ki žele postati mašniki, v modroslovju in v bogoslovju. Redovno mladino pa on ne samo uči, ogreva ji tudi duha in serce za Boga. Vender te službe ne opravlja dolgo časa.

Čez nekoliko let mu izroče še bolj obširno polje za obdelovanje, izvolijo ga za oznanjevalca besede božje, po čemer je tudi sam zelo hrepenel. V novi službi se ne boji nê truda, ne terpljenja ne skerbi. Oznanjeval je besedo božjo kot goreč misijonski pridigar obhodi vse kraje priljubljene domovine Umbrije, pridiga posebno rad prostemu ljudstvu, skerbi za zboljšanje opešanega kerščanskega življenja, vabi in kliče zgubljene ovce po poti pokore nazaj v Kristusovo stajo. Preden začne kje pridigati prej pozve, kakšno je ljudstvo ondotnega kraja. Priporoči se materi božji, ki jo prav posebno časti, za pomoč in potem začne pridigati najbolj proti takim pregreham, katerim je ljudstvo tistega kraja najbolj vdano. Bolj pa ko z besedo kaže pravo pot sê svojim lastnim zgledom. Saj besede le mikajo, pravi pregovor, zgledi pa vlečejo. Da bi lažje dosegel svoj sveti namen, porabi tudi večkrat pomočke, ki se dandanes ne rabijo več. S ternjevo krono na glavi, obložen s težkim križem pride večkrat mej zbrano ljudstvo, v roci pa bič, s katerim na večer, ko konča svoje pridige, nevsmiljeno bije nedolžno telo. Verh tega pa ga kroti s posti, z bedenjem, z bodečim spokornim pasom. Kraj, kjer mej pridigo stoji, je navadno ves moker od njegovih obilnih solz in potu, velikokrat pa tudi okervavljen ž njegovo kervjo. Pri vsem tem pa se mu bere z obličja, posebno če proti nebu gleda, tolika ljubezen do Boga, da se kar vidi, kako mu puhti ta nebeški ogenj iz ust in oči. Zato se tudi ni čnditi, da je toliko pre-

pirov in sovraštev poravnal. mir privabil v razperte hiše in še mnogo drugega dobrega storil. Konec svetega misijona je imel navado, da je otrokom podelil prvo sveto obhajilo : potem se je poslovil od njih in od obilnega, jokajočega ljudstva, kaker oče od svojih otrok. Zato je bilo pa tudi njegovo ime znano ne samo po mestih, temuč tudi po vaseh in bornih hišah in keder je kam prišel, precej mu je prišla naproti velika množica ljudstva, da ga pozdravi in ga poprosi za pomoč v dušnih potrebah.

Vender pa, če je bila še tako očitna njegova ponižnost, ni se manjkalo tudi takih, ki so ga za obilne njegove dobrote še zasramovali in preklinjali : ali ko jih za to kmalu zadene kazen božja, spoznajo na svojo srečo, da so mu delali krivico. Sicer se pa on za take stvari ni dosti zmenil, še veselilo ga je in le to se mu je težko zdelo, da ne more tudi vmreti za Kristusa, da bi tako svojo vero poterdil tudi s svojo kervjo. In kaker da bi bilo vse to še premalo, poprosi papeža Pija VI. za dovoljenje, da bi smeli redovniki na gori pri Spoletu ostreje živeti, kaker po drugih samostanih.

Nekoliko let potem sklenejo vsi njegovi redovni bratje, da si ga bojo zbrali za predstojnika ali provincijalja. Ko to zve, jih lepo prosi, naj mu ne nakladajo te službe, katere ni vreden. Kesneje pa, ko ga v to prisili obljuba pokorščine, se vda v voljo božjo.

V novi službi ga čakajo tudi nove, do zdaj neznane skerbi, ali ne da se jim premagati. Tudi kot provincijalj ne opusti svojih priljubljenih misijonov in ob enem si sè vso gorečnostjo prizadeva za lepo redovno življenje po samostanih, ki so izročeni njegovi skerbi, prav posebno pa se trudi, da bi na gori pri Spoletu vstanovil ostreji samostan svojega reda. Po dolgem trudu se mu to tudi posreči in sam sestavi za ta samostan posebne postave, ketere pred vsemi drugimi ravno on najbolj natančno spolnjuje.

Znano je, kako so preteklo stoletje po božjem pripuščenju nastali hudi časi za sveto katoliško cerkev. Napadali so jo premnogi sovražniki, njeni lastni otroci. Orožje so jim bile bukve, brezverski spisi, in javni govori proti resnicam nezmotljive učiteljice svete vere. Vsmiljeni Bog pa je zbudil može, ki so sovražne napade odbijali z ravno takim orožjem, s peresom in z jezikom, najbolj pa z lastnim zgledom, ter zmoteno in zbegano čredo Kristusovo nazaj vabili k njenemu pastirju. Eden takih

mož je bil tudi častitljivi služabnik božji, Leopold iz Gajik. Kot redovni provincijal opominja najprej svojo redovno čredo, naj krivico, ki se ji godi, poterpežljivo prenaša, ljudstvo pa zagotavlja, da te zmešnjave, ki so jih zakrivile naše pregrehe, ne bodo dolgo terpele, če se v pokori zopet vernejo h Bogu, od katerega so zašli. In ko so nastali tudi kervavi pundi, mej ropotom vojaškega orožja opominja ljudi, naj terdno zaupajo v božjo pomoč. Vihar zoper vero vedno huje razsaja. Prišle so krivične postave, da se imajo odpraviti redovi in da morajo redovniki zapustiti svoje samostane. Tudi Leopolda in tovariše so se silo primorali, da je zapustil svoj mirni in tihi samostanček pri Spoletu. S tovariši hodi po Umbriji od kraja do kraja in obhaja ljudske misijone. Vsi pa žive zunaj samostana ravno tako ostro, kaker so živeli prej v samostanu.

Ko poneha ta vihar, dobi Leopold privoljenje od papeža Pija VII., da se sme z nova odpreti samostan na gori pri Spoletu. Kmalu se zopet zbero na vse strani razperšeni stari redovni tovariši v samostanski tihoti Leopold najprej tu zahvali Boga in Mater božjo za skazano pomoč. Če tudi že od teže let slaboten, se vender ostro posti in veliko moli. Doseže pa tudi najvišjo stopnjo v vseh čednostih. Samo to mu težko de, da zavoljo starosti ne more več na misijone. Zato sklene, da jih bo doma obhajal, v svojem samostanu. Mej tem pa nevarno zbolí. Bolnega pripeljejo, čeravno se brani, doli v mesto, kjer je bližje zdravniška pomoč. Približa se mu zadnja ura. Voljno prenaša terpljenje svoje hude bolezni. Na pomoč kliče sveti imeni Jezusa in Marije. Ko ju ne more več glasno izgovarjati, izgovarja ju še v sercu in tako tudi mirno zaspi v Gospodu 2. aprila 1815, star 83 let.

Ko se razve njegova smert, privro na pogreb cele trume ljudstva od vseh strani. Vse ga hoče še enkrat videti, še enkrat mu poljubiti roke in apostolske noge, razrezati za spomin košček obleke, v kateri leži na mertvaškem odru. Češčenje tega prijatelja božjega tudi še ne poneha po njegovi smerti; še bolj se širi in množi. Zato je dal cerkveni zbor za svete obrede njegovo življenje postavno preiskati in sveti oče Pij IX. so vsled teh preiskav izdali slovesen dekret, s katerim so poterdili junaske čednosti služabnika božjega, 13. februarja 1855. Potem so se jeli preiskovati še čudeži, storjeni na njegovo priprošnjo. Ko je bila tudi ta natančna preiskava doveršena in dva postav-

na čudeža za prava čudeža poterjena, so 8. septembra lanskega leta, 1892, papež Leon XIII. izdali nov dekret o resničnosti teh čudežev.

Treba je bilo zdaj še preiskati, ali se sme častitljivemu služabniku božjemu dovoliti očitno češčenje v cerkvi, kakeršno imajo blaženi božji. V to je priterdil zbor kardinaljev za svete obrede 22. novembra 1892. Na dan svetih treh kraljev letošnjega leta pa so tudi sveti oče ta sklep slovesno poterdili, da se namreč Leopold iz Gajik sme slovesno prišteti mej blaženike božje, da naj se od zdaj za naprej tudi tako imenuje, da se sme njegovo telo in sveti ostanki javno izpostavljati ljudstvu v počeščenje, vendar pa ne nositi očitno v procesiji, njegovim podobam pa se sme pridevati svetniski blisč okoli glave. Privoljene so na dalje njemu na čast duhovne molitve in sveta maša in sicer le v Spoletu in Spoletanski škofiji in po vseh cerkvah in kapelicah frančiškanov reformatov. Perva slovesnost v čast blaženemu Leopoldu se bo obhajala po samostanih, ko bojo od škofijstev dnevi za to odločeni, najprej v Rimu.

V dekretu, ki so ga papež Leon XIII. izdali ob tej priložnosti, vele mej drugim o zveličanem Leopoldu: „O njegovem prečudnim, nedolžnem življenji in hrepenenji po vedno višji popolnosti in neprestanih vajah v junaških čednostih ter preobilenem sađu, ki si ga je pridobil z gorečim oznanjevanjem besede božje na vse strani se še zdaj govori po Umbriji. In mi, ki smo v Perudžijski škofiji več ko enkrat obiskali njegov rojstni kraj in tudi njegovo rojstno hišo, smo ga vedno prav posebno častili, pa ga prosili tudi za njegovo pomoč in varstvo v stiskah, in to ne zastoj.“

Priporočujmo se mu zdaj tudi mi, posebno udje Frančiškovich redov. Saj je naš brat, ki je skušal življenje in terpljenje na tem svetu, ter zdaj prosi in bo prosil v nebesih za tiste, ki ga na zemlji časte in posnemajo in na pomoč kličejo.

E.

Svetniki, zveličani, častitljivi, in nekateri božji služabniki iz vseh
redov sv. Frančiška v mesecu juniju.

1. Zveličani J a k o b S t r e p a, Poljak plemenite rodovine, je bil pobožno izrejen in je še mladenič stopil v frančiškanski red kjer je resno hrepenel po popolnosti. Kot misijonar je veliko storil za sveto cerkev na Ruskem Kot levovski nadškof je nosil redovno obleko. Pospesheval je pobožnost do presvetega R. Telesa in Matere božje. Zelo je skerbela za vboge in za poljsko kraljestvo, zato so ga imenovali variha kraljestva. Vmerl je v visoki starosti 1411. Leta 1619 so našli njegovo telo še celo. Papež Pij VI. je poterdil njegovo češčenje leta 1790.

Leta 1518. je vmerl v Ljubljani pobožen in zelo učen frančiškan p. Jakob Straybing.

2. Zveličana B a p t i s t a V a r a n i, nuna svete Klare, je bila hči kamerinskega vojvode in je že kot otrok premišljevala vsak dan Kristusovo terpljenje in ga čistila se zatajevanjem, postom in bičanjem. Tudi Mater božjo je zelo čistila. Ko je odrastla, se je morala 2 leti bojevati, da je premagala vse zapreke in stopila v red svete Klare, kjer je živela natanko po vodilu in s poterpežljivostjo mnogo preterpela. Vmerla je 68 let stara 31. maja 1527, in papež Gregor XVI. je poterdil njeno nepretergano češčenje.

3. Zveličani A n d r e j i z H i s p e l a je preživel svojo mladost v nedolžnosti. Za mašnika posvečen je bil za župnika postavljen. Ko ste mu pa mati in sestra vmerli, je razdelil svoje premoženje mej vboge in prejel iz rok sv. Frančiška redovno obleko. V redu je bil goreč pridigar. Živel je natanko v samostanskem vboštvu, čistosti, poterpežljivosti in v drugih čednostih, posebno pa je bil vdan premišljevanju. Negdaj se mu je prikazal Jezus kot dete, pa ko je zaslišal glas zvona za večernice je pustil Jezusa v celici in šel na kor. Ko se je vernil, je dobil Jezusa še vedno v svoji celici in rekel mu je: „Dobro si storil, da si slušal, jaz ti bom vsmiljen“. Vmerl je 60 let star v 1254. letu; papež Klemen XII. je poterdil njegovo češčenje.

Častitljivi Alojzij od Božje martre, goreč pridigar, zelo natančen in občudovanja vredne ostrosti in poterpežljivosti v ter-

pljenju, je vmerl pri Napolju v 7. letu svoje starosti v sluhu svetosti leta 1803.

4. Na Španskem je živel okoli leta 1570 božji služabnik p. Aljfonz Marino, zelo ponižen, pokoren in molitvi vdan frančiškan.

5. Zveličani Pacifici iz Čeredana je bil učen in svet frančiškan, ki je sè svojimi pridigami spreobernal veliko grešnikov. Vmerl je 5. junija leta 1482. star 58 let. Papež Benedikt XIV. je poterdil njegovo češčenje.

V Palermu je vmerla leta 1630. spokorna vdova iz tretjega reda Marija Izabella Žizala iz knežjega rodu, ki je sicer svoja mlada leta in nekaj časa tudi v zakonskem stanu prebila v ničémernosti in veselicah, pozneje pa je prav spokorno živela v samostanu tretjerednic: Bog jo je povelical z mnogimi čudeži, ketere preiskujejo, da bi jo prišteli mej zveličane.

6. V Krakovem na Poljskem je vmerl Aleš, božji služabnik, ki je prejel redovno obleko iz rok sv. Kapistrana in je bil zelo pobožen in tako zatajevaven frančiškan, da je večkrat le po enkrat na teden jedel.

7. Zveličana Štefan iz Narbone in Rajmund od Karbonerije v, frančiškana, katera je poslal papež Gregor IX. z drugimi na Francosko zoper krivoverne Albigenze. Krivoverci so jih vjeli, slekli, z raztopljeno smolo in svinčem oblili in do smerti martrali zavoljo svete vere, 29. maja 1242. Papež Pij IX. je poterdil njih češčenje leta 1866.

Častitljivi p. Generoz, iz Premosela, je vmerl v Ameliji na Laškem leta 1804. sloveč zavoljo čudežev, vsled katerih se je precej začela preiskava, da bi ga prišteli mej zveličane.

8. Zveličani Jernej Puči je bil rojen na Toskanskem od plemenitih starišev. Sè svojo ženo in otroci je tako pobožno živel, da je iz čiste ljubezni do Boga z dovoljenjem svoje žene zapustil svoje otroke in premoženje in stopil v frančiškanski red. Njegova žena je napravila pa obljubo svete čistosti. Iz pokorščine je bil potem za mašnika posvečen. Sè vso resnobo je hrepenel po popolnosti. Živo ogledalo vsake redovne čednosti je posebno natanko izpolnjeval sveto vodilo. Zelo je skerbela za sveto čistost, zelo se je zatajeval, veliko molil in premišljeval. Vmerl je 6. maja 1330. Papež Leon XIII. je poterdil njegovo nepretergano češčenje.

9. Leta 1245 je vmerl v Perudžiji na Laškem božji služabnik Rajner, frančiškan, zgled popolnosti in goreč pridigar.

Leta 1844 je vmerla v Gubiju na Laškem pobožna nuna sv. Klare Magdalena Gerzi, ketere življenje in čednosti je tamkajšnji škof preiskal.

10. Zveličana vdova J o l e n t a, je bila hči ogerskega kralja Bele IV. in se je omožila s poljskim vojvodom Boleslavom. Po njegovi smrti je stopila sè svojo tretjo hčerjo v red svete Klare, kjer je bila za opatico izvoljena. Neprenehoma se je postila, molila in premišljevala, posebno Kristusovo terpljenje. Vmerla je okoli leta 1290. Papež Leon XII. je poterdil njeno češčenje.

11. Na Španskem je vmerl leta 1433 pobožni božji služabnik Gerardin, jako svet frančiškan. 70 let po njegovi smrti so našli njegovo truplo še celo.

12. Zveličani G v i d o iz K o r t o n e je bil sin pobožnih starišev. Mlada leta je preživel v nedolžnosti in pobožnosti. Ko je prišel sv. Frančišek v njegovo rojstno mesto Kortono in tam pridigoval, je vse zapustil in stopil v prvi red sv. Frančiška. Posvečen za mašnika je goreče oznanjeval božjo besedo. Vmerl je 20. maja 1250, v 68. letu svoje starosti. Papež Gregor XIII. je poterdil, Inocencij XI. pa razširil njegovo češčenje.

Častitljiva služabnica božja Flórida Bévoli je vmerla leta 1765. v Čitá di Kastelo v samostanu kapucinek. Ona je zelo častila Kristusovo terpljenje. sama sebe pa zaničevala. Njene čednosti in čeznatorne milosti je začela preiskavati sveta cerkev, da bi jo prištela mej zveličane.

13. Sveti A n t o n P a d o v a n s k i. rojen v Lizboni, sin plemenitih starišev, je pobožno izrejen kot mladenič stopil mej regularne kanonike, potem pa iz hrepenenja po marterništvu v frančiškanski red. On je bil zelo učen, velik pridigar, pa tudi tako ponižen, da se ni sramoval v kuhinji pomagati. Vmerl je v Padovi leta 1231, v 36. letu svoje starosti. Papež Gregor IX. ga je mej svetnike prištel, ko še ni leto dni preteklo po njegovi smrti. Bog še vedno dela čudeže po celem svetu na njegovo priprošnjo. Njegov jezik je še cel.

14. V Monci na Laškem je vmerl božji služabnik Ludovik Bijason v veliki svetosti leta 1525.

15. Okoli leta 1170. je vmerl na Laškem božji služabnik Gerard ali Gerardin, svet frančiškan, ki je po nedolžnem veliko

preganjanja preterpel. 18 let je bil kaker krivoverec zapert, dokler ga ni rešil sveti Bonaventura.

16. Častitljivi Andrej iz Buržja, iz reda kapucinov, je pomagal misijonarjem v Afriki, vmerl je pa v Palermu ta dan leta 1772. Njegovo sveto življenje preiskuje sv. cerkev, da bi ga prištela mej zveličane.

17. V Umbriji je vmerl božji služabnik Arnaljd, učen in svet frančiškan, ki je bil spovednik zveličane Angelje iz Folinja, ki je vmerla leta 1309.

18. Leta 1312. je vmerl na Francoskem božji služabnik Rajmund, generalj celega reda sv. Frančiška, ki je zelo skerbel za pravo spolnjevanje svetega vodila, za kar je pa moral preterpeti veliko obrekovanja.

19. Zveličana Mihelina, vdova iz tretjega reda, se je kot dekle omožila in je 8 let pobožno živela v zakonskem stanu. Po smerti svojega moža in edinega otroka je razdelila svoje premoženje mej vboge, stopila v tretji red, nosila terdo obleko, bosa hodila in živela le od miloščine, katero si je izprosila prej bogata in plemenita gospa. Svoje telo je zatajevala s postom, čuvanjem, bičanjem in spokornim pasom. Bolnikom je stregla in zanje miloščino prosila. Romala je tudi v Sveto deželo. Vmerla je 10. junija leta 1356 stara 56 let. Klemen XII. jo je prištel mej zveličane in 27. sept. 1737 podelil popolni odpustek frančiškanskim cerkvam za vse.

20. Osmina svetega Antona Padovanskega, katero v Padovi slovesno obhajajo.

Leta 1566. je vmerl v republiko Kostarika v Ameriki božji služabnik Alfonz Betanzos, ki je prvi tamošnjim indijanom označeval sveti evangelij. Dasi je bil krotak, ponižen in prijazen, vender so ga preganjali zelo.

21. V Luki na Toskanskem je vmerla leta 1811. častitljiva Alojzija Bijažini nuna iz reda sv. Klare. V samostan je bila sprejeta, ko je bila 17 let stara, potem ko je vže kot 5 letna deklica napravila obljubo vednega devištva. Na priprošnjo Matere božje in svetega Leonarda Portomavriškega je bila ozdravljena 7 letne bolezni. Mej njenimi čednostmi ste se posebno svetile ponižnost in poterpežljivost. Sveta cerkev je začela preiskavati njeno krepostno življenje, da bi ji dala čast zveličanih.

22. V Šanberi je vmerl leta 1614. častitljivi p. Janez iz Morjena, kapucin, ki je bil več let gvardijan v Lijonu. Ozdravil

je veliko bolnikov. Njegovo telo je še celo. Da bi ga prišteli mej blažene, preiskujejo zdaj v Rimu njegove čednosti in življenje.

23. V Madridu na Španskem je vmerl okoli leta 1570 božji služabnik Peter od svete Marije, sloveč pridigar in ponižen frančiškan, ki je natančno spoštoval vboštvo in pokorščino, se postil ob kruhu in vodi vse poste in premolil pol noči.

24. Leta 1576. je vmerl v Napolju božji služabnik p. Janez Ilirec, kapucin, goreč pridigar in živa podoba redovne popolnosti.

25. Ko se je začela širiti Lutrova kriva vera, je živel v Avstriji božji služabnik Amadej, frančiškan, ki je gorel za sveto vero in se vso gorečnostjo pridigal zoper krivoverstvo. Ko je molil, so ga večkrat videli v zrak povzdignjenega.

26. Okoli leta 1304. je vmerl na Laškem božji služabnik Benedikt iz Grečija, pobožen redovnik.

Leta 1520. je vmerla na azorskem otoku Tersejra božja služabnica Katarina, nuna sv. Klare, ki je bila zelo ponižna, in se je veliko zatajevala in molila do smerti.

27. Zveličani Benvenut iz Gubija, frančiškanski lajik. On je bil bogat plemenitaš in sloveč vojak. Ko je prišel leta 1222 sv. Frančišek v Gubij, ga je Benvenut ponižno prosil, da ga je vzel v svoj red. Ker ni bil učen, mu je naročil sv. Frančišek, da naj streže gobovim, kar je s veseljem delal. Slušal je ne le na zapoved, ampak tudi na miglje svojih predstojnikov. Njegova potrpeljivost je bila nepremagljiva, njegova ljubezen do svetega vboštva občudovanja vredna, njegova istota angeljska. Govoril je prav malo, molil pa veliko in častil posebno presveto Rešnje Telo. Vmerl je leta 1232 v Kornetu na Laškem. Papež Gregor IX. je dovolil neketerim škofijam, da smejo obhajati njegov spomin, Inocencij XII. je pa dovolil to celemu redu leta 1697. Na Laškem ga častijo kaker patrona zoper kobilice in sploh škodljive merčese. Morebiti bi nam lahko izprosil pomoči tudi zoper tertno uš!

V Bernu na Moravskem je vmerla v samostanu tretjerednic božja služabnica Eva Pitler, ki je mnogo molila in premišljevala.

28. Leta 1466 je vmerl v samostanu Sakro speko na Laškem božji služabnik Peter iz Arjenca, ki je goreče molil, oestro se postil in veliko čul.

Okoli leta 1520 je vmerl na Laškem božji služabnik Dami-

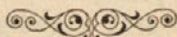
jan iz Kampane, v katerem so imeli njegovi sobratje lep zgled vsake čednosti.

29. V Benetkah je vmerla leta 1625. božja služabnica Angelja Kraso, ki je sezidala tam samostan kapucinkam in bila prva opatica imenovane se Frančiška. Njeno življenje je bilo nepretrgano zatajevanje in pokora; njen zgled je spodbujal njene nune in celo mesto.

30. Leta 1245 je vmerl v Spiri na Nemškem božji služabnik Janez iz Spire. Poprej je bil kanonik; v redu je živel pa v naj večem vboštvu in rastel dan za dnem v milosti in svetosti.

Okoli leta 1319 je vmerl v Spoletu božji služabnik Teobaljd, keterega svetost je Bog poteril z mnogimi čudeži.

P. A. F.

Kako se postavno vpišeš v kako bratovščino?

Ako je kje kaka bratovščina postavno vstanovljena ali vpeljana in so ji podeljeni odpustki, jih morejo verni prejemati le, če so postavno vanjo vpisani, če so njeni pravi udje. Gdor ni vpisan, gdor ni ud bratovščine, se ne more vdeleževati odpustkov in dobrot, ki so ji podeljene, ako tudi natanko opravlja vse, kar tirja bratovščina od svojih udov.

Ako gdo želi postati ud kake bratovščine, naj se najprej posvetuje s svojim spovednikom. Ako mu dovoli, lahko vstopi. Ako mu pa ne dovoli, naj sluša spovednika, posebno, ako je že vpisan v eno ali še celo v več bratovščin. Zakaj, več ti koristi eca, ako natanko spolnuješ vse, kar ti naklada, kaker pa deset, ako nemarno, poveršno, na pol opravljaš, kar ti prepisujejo.

Oglasi se pri vodniku dotične bratovščine, ali sploh pri tistem, ki ima oblast sprejemati ude, zakaj samo takrat boš postavno vpisan. (S. I. C. 16 Jul. 1887.).

Vpišeš se pa, keder te ta sprejme po določenem obredu in mej ude zapiše v posebne zato odločene bukve. Tako hoče sveta cerkev.

Prej so splošno mislili, da se more vé rni veljavno vpisati v bratovščino, če ga tudi ni zraven; ali leta 1880 dne 26. novembra so naš sv. oče Leon XIII. določili, da se ne sme vpisavati nikoger, ki ni pričujoč. Le neketere bratovščine, mej njimi

gotovo tudi naša „družba sv. Mohorja“, smejo sprejemati nove ude pismo.

Ako je kaka bratovščina poterjena samo za kako posebno škofijo, deželo ali kraljestvo, se ne morejo vpisati vanjo verni, ki živijo v drugi škofiji, deželi ali kraljestvu in glede tega ni obene izjeme. Ako je pa poterjena za ves svet, kaker karmeljska roženkranska, 7 žalosti Matere božje in druge, v tako bratovščino moreš stopiti v vsaki škofiji.

Sveta cerkev je odločila tudi, da ni primerno ali koristno vpisavati v bratovščine otrok, dokler še niso pri pameti (S. C. Inquist. 13 dec. 1876.). Vender nekateri stariši vpisujejo svoje otroke, ki še niso pri pameti, v sveto detinstvo, kaker dopuščajo pravila te bratovščine, in sami namesti njih opravljajo predpisano molitvico. Neketere matere dajo svoje otroke vpisati v karmeljsko (škapulirsko) bratovščino in ti so tudi postavno sprejeti. Sveta cerkev je odgovorila, da se morejo taki otroci, keder h pameti pridejo, vdeleževati vseh odpustkov in dobrot te bratovščine in jih ni treba zopet sprejemati vanjo (Decr. auth. n. 410).

V bratovščine se pa mora zastonj sprejemati, da morejo vanje stopiti tudi vbožni ljudje; vodnik bratovščine more sprejemati denar le za bukvice bratovščine in sè škofovim dovoljenjem za olepšave njene kapele ali oltarja.

— A —

Sv. Martin.

XXIII.) Sv. Martin pri cesarju Maksimu.¹⁾

Da vpletem mej tolike reči kaj manjšega — dasiravno je v naših časih, ko je že vse sprideno in pokvarjeno, skoraj najpoglavitniše, da se duhovniška stanovitnost ni vdala kraljevske-mu prilizovanju: — ko so se h cesarju Maksimu, možu divjega značaja in prevzetemu po zmagi v domačih vojskah, sešli mnogi škofje iz raznih krajev sveta in je bilo videti okoli kneza splošno gerdo prilizovanje, ker se je duhovniška čast sè spreverženo nestanovitnostjo podmètala kraljeskemu varstvu, tedaj je v Mar-

¹⁾ V zadnjem zvezku na 113. strani v 3. versti od spod naj se bere: m e r t u d n a (namestu: protinska).

tinu samem ostala apostoljska veljava. Zakaj, dasi je bilo treba za neke reči prositi kralja, je vender bolj vказoval kaker prosil. Tudi pojedine se je zderžal, dasi večkrat vabljen, rekoč, da se ne more vdeleževati mize tistega, ki je dva cesarja, enega iz kraljestva, družega iz življenja spravil. ¹⁾ Naposled, ko je zaterdil Maksim, da ni radovoljno prevzel gospodarstva, temuč le od vojakov mu po božjem migljaju naloženo dolžnost kraljevanja je z orožjem branil, in da ni videti, da bi bila volja božja nasprotna njemu, ki je zmagal po tako nepričakovanem vspehu, in da izmeje nasprotnikov nobeden ni drugači kaker v boju padel; na vse to je Martin omečen ali z dokazi ali s prošnjami k pojedini prišel in kralj se je čudovito veselil, da je to dosegel. Gostje so bili pa kaker na praznik povabljeni, visoki in imenitni možje, poveljnik in ob enem konzulj Evodij, mož, ki ga v pravičnosti nigdar ni nihče prekosil, dva dvornika z najvišjo oblastjo, brat kraljev in stric; v sredi mej njima je legel k mizi Martinov duhovnik; on sam je pa sel na stol zraven kralja postavljen. ²⁾ Nekako proti sredi pojedine je služabnik, kaker je navada, kralju prinesel kupico. Kralj jo je pa vказal prej dati tako svetemu škofu, pričakovaje in želé, da iz njegove desnice sprejme kozarec. Ali Martin da, izpivši, kupico svojemu duhovniku, ker je, kajpada, sodil, da ni nihče vredniši, da bi prvi za njim pil, in ne bi bilo prav, ke bi bil kralja samega ali tiste, ki so bili najprevi za njim, više cenil ko duhovnika. In temu ravnanju so se cesar in vsi, ki so bili tedaj poleg, tako začudili, da se jim je prav to, v čemer so bili zaničevani, dopadlo, in po vsem gradu se je govorilo, da je storil Martin pri kraljevem obedu, kar pri najnižjih sodnikov pojedinah noben škof ne bi bil storil. — Prav tistemu Maksimu je dolgo poprej napovedal, če pojde na Laško, kamer je želel, vojskovat se s cesarjem Valentinijanom, naj ve, da bo sicer v prvem naskoku zmagal, ali malo časa potem bo poginil, kar smo res tako videli. Zakaj o prvem njegovem prihodu se je Valentinijan obrnil v beg, potlej, čez leto nekako, je pa zopet zbral moči ter je vjetega v oglejskem obzidju ob življenje pripravil Maksima.

¹⁾ Cesarja Gracijana so Maksimovi vojaki na begu vbili; Valentinijana brata Gracijanovega in sovladavca je Maksim pa pregnal iz velikega dela kraljestva. Sv. Martin je bil pri Maksimu leta 384.

²⁾ Stari so jeli na pol ležeči; sv. Martinu se pa to ni zdelo spodobno za škofa, zato so mu dali stol in je sedel zraven cesarja.

P. Bernardin Portogruarski,

nadškof sardiški.

Pridnem bravcem našega „Cvetja“ je že znano ime tega za naš red toliko zaslužnega moža, prejšnjega vesoljnega poglavarja ali generalja frančiškanskega reda. Popisano je bilo v Cvetju IX. tečaju (1889) S pismom od 4. avgusta 1892 so ga sveti oče Leon XIII. imenovali za naslovnega nadškofa cerkve svete Zofije v Sardiki na Bolgarskem.*) Škofovo posvečenje pa je prejel preč. monsinjor Jožef Del Vago, kaker se je P. Bernardin imenoval mej svetom, v nedeljo 18. septembra v novi frančiškanski cerkvi svetega Antona Padovanskega v Rimu blizu Laterana vpričo obilne množice zbranega ljudstva, več škofov in verhovnih glavarjev raznih redov. Posvetil ga je kardinalj Paroki, vesoljni namestnik svetega očeta papeža, azistirala sta monsinjora Štefan Potron, naslovni škof jerihonski iz Pariza in Dijomed Falconio, škof v Lacedoniji v srednji Italiji, oba iz frančiškanskega reda.

P. Bernardin je bil rojen 14. januarja 1822 v Portogruaru na Beneškem. V šole je hodil v Benetkah. V red svetega Frančiška sprejet 7. novembra 1839 je napravil slovesne redovne obljube 27. novembra 1842 in 21. septembra 1844 je bil za mašnika posvečen. Na dan svetega Jožefa, svojega kerstnega patrona, 19. marca 1869 je bil od papeža Pija IX. imenovan za generalja celega reda svetega Frančiška, kar je ostal celih dvajset let, do 3. oktobra 1889. Po izvolitvi naslednika, preč. o. Alojzija iz Parme, se je iz Rima preselil v novi kolegij v Kvarakih pri Florenciji.

Naj pri tej priložnosti še omenim, da sta bila pred kratkim tudi še dva druga frančiškana imenovana za škofa, P. Dijomed Falconio dne 11. julija 1892 za škofa v Lačedoniji, in letos 12. februarja je bil posvečen P. Gabrijel Neviani iz Modene za škofa v Sapi v Albaniji, kjer je bil več let misijonar. — Dne 16. januarja t. l. so pa sveti oče

*) Sardika se imenuje dandanašnji Sredce ali navadno po veliki cerkvi Sofija in je, kaker je sploh znano, glavno mesto kneževine Bolgarije.

imenovali kapucina P. Ignacija Persiko za kardinalja svete rimske cerkve. Ta je bil rojen v Napolji 30. januarja 1823. V kapucinski red je vstopil 1839. Leta 1846 je odšel za misijonarja v vshodnjo Indijo. 1854 je bil izvoljen za škofa, 1887 za nadškofa v Damijeti in 1891 za tajnika pri propagandi, zavodu za razširjenje svete vere v Rimu.

E.

Okamnel frančiškan.

Časniki Zjedinjenih držav v Ameriki so pred nekaj časom, kaker piše „Francisci Gloecklein“ XV. 3. sporočili tole: Pri izkopavanju v Arkanzasu mej Bonvilo in Kolorado so našli okamnelega redovnika frančiškana. V roki derži britko martro, okoli vrata ima rožni venec, pri sercu mu tiči sulica in na nogah so videti še sandalije, redovniško obuvalo. Po tem in po sulici se da sklepati, da so prejkone domači divjaki redovnika vmorili ter je kot marternik vmerl.

E.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje 3. reda, skupščine goriške: Anton (Lenart) Caligaris, Terezija (Elizabeta) Srebernič, Marija (Veronika) Bostijančič, Ana (Uršula) Medveščik, Marija (Elizabeta) Pavšič; nazarske: Marija Friedrich, Jožef Sumečnik, Marija Jerič, Helena Praprotnik, Marija Uršej, Neža Verzelak, Terezija Poklač, Marija Naglič, Katarina Prislan, Marija Vožbe, Frančiška Dornik, Marija Fekner, Helena Štor, Rozalija Plaskan, Helena Veber, Helena Kralj, Barbara Kramar, Antonija Plaskan.

Nadalje se priporoča v molitev neka tretjerednica za neko milost na priprošnjo sv. Frančiška in sv. Antona.

Neki duhovnik priporoča nekega bolnega mladeniča za zdravje, če je volja božja, in nekega grešnika za spreobrnjenje.

M. K. priporoča duše v vicah tistih, katerim je pripomogla do grešne priložnosti, duše, ketere so najbolj od sveta pozabljene, in za milost neke sprave, ki se brez pomoči božje ne bo mogla zveršiti, tudi v mnogih drugih zadevah za milost in pomoč. (Denar namenjen za sv. maše v čast „Tersatski Materi Božji“ smo poslali na Tersat.)

M. N. tretjerednica, priporoča svojega brata v molitev, da bi se spreobernal in odpustil svojim sovražnikom.

J. K. bolnica, za voljno poterpljenje v bolezni in ljubo zdravje, če je božja volja.

A. J. priporoča domače dušne pastirje, da bi jim ljubi Bog zdravje dal in jih dolgo tam ohranil, in eno dekle, da bi prav pridno in pobožno postalo.

Tretjerednica J. G. za ljubezen do Boga in bližnjega

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Stopič, 24. svečana 1893.

V veliki zadregi in nesreči, ki je meni in vsi družini pretila, smo se zatekli z devetdnevnico k sv. Antonu Pad., sv. Frančišku Seraf. in Materi Božji brezmadežni, ter smo bili vslišani. Za to vslišanje se očitno zahvaljujem.

Reza Žurman.

Iz Laporja, 26. sušca 1893.

Jaz imam eno triletno dekle, pa sem je že večkrat sv. Antonu v varstvo izročil, in nisem se varal. Enkrat se je zunaj kratkočasilo in gre tja k neki mlaki in po nesreči noter pade. Jaz je grem iskat, pa mi že vse mokro na proti pride. Ni bilo mogoče, da bi bilo sè svojo močjo vun prišlo.

Priserčna bodi zahvala svetemu Antonu; on je v naših silah velik pomočnik, njemu se zvesto priporočujmo!

A. G.

Z Notranjskega 10. mal. travna 1893.

Najpriserčnega zahvala presv. usmiljenemu Sercu Jezusove-mu, brezmadežni D. Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Stanislavu Kostki, sv. Frančišku za več dušnih in telesnih milosti naše družine. Posebno velik čudež usmiljenja božjega se je skazal nad mojim očetom 27. sušca tega leta. — Deo gratias!

Fr. K.

tretjerednica.

Iz Vipave, 13. malega travna 1893.

Terla me je huda bolezen na roki že dalj časa. Že sem mislila, da mi ne bo nigdar odleglo. Zdihovala sem in jokala.

Bolečine so pa vedno huje prihajale. V tej veliki stiski se obernem s posebno prošnjo do ljubega Boga. Obljubila sem 9 torkov zaporedoma opravljati posebno pobožnost v čast sv. Antonu, devetdnevnic v čast premili nebeški Pomočnici, Lurdske M. Božji, v čast sv. Jožefu in v čast našemu duhovnemu očetu sv. Frančišku Serafinskemu, in v čast svojemu ljubemu angelju varihu. In pri serčna zahvala dobrotljivemu Bogu, pomagano mi je bilo. —

Ob enem se pa prav toplo priporočam vsem svojim bratom in sestram v molitev za dober namen ter za milost poterpežljivosti v mojih britkostih in težavah.

J. B. tretjerednica.

Iz Vitanja, 22. mal. travna.

Jaz sem bila v velikem strahu zaradi bolezni, ki se je prikazala mojemu bratu v gerlu. Vsa zdravila so bila zastonj, in zdravniki so že vsako zdravje odrekli. V tem žalostnem stanu se še obernem do Marije Device, obljubim k njenej večji časti mojo zahvalo v Vašem listu naznaniti, ako bodem vslišana, da bi brat ozdravil. Opravila sem s svojimi tovaršicami devetdnevnic in glej čudo, bratu se je bolezen polegla in zdaj je že popolnoma zdrav. Zato čast in hvala Mariji Devici, sv. Antonu in sv. Frančišku.

Marija Sevčen.

Iz Škale v Saleški dolini.

Tisočkrat bodi zahvaljen dobri Bog, ker nam po prošnji svojih blaženih v nebesih toliko milosti deli, in naše mile prošnje in klice vsliši. Obljubila sem lani trikrat, ko sem bila v posebno velikih stiskah, ako me Bog reši skozi prošnjo Marije in sv. Jožefa, sv. Frančiška in posebno še sv. Antona Padovanskega, da hočem to v Cvetju naznaniti. Vselej sem bila vslišana. Torej zdaj z veseljem to dolžnost dopolnjujem, in kličem vsem in prosim, hvali celi svet Boga in njegove svetnike.

A. I. tretjerednica.

Tri osebe iz nazarske skupščine se zahvaljujejo sv. Frančišku in sv. Antonu za prejete milosti.

